

Ser cristià no és creure que Déu existeix, sinó que Déu m'estima. Baptisme de Jesús

Ds, 7/01/2017 per Josep Lluell

[Les homilies a Sant Felip Neri](#)

Baptisme de Jesús. Cicle A.

Barcelona, 8 de gener de 2017.

Fa pocs dies hem començat un any nou. Naturalment, el nou calendari no canvia les coses ni les persones.

Els problemes i els sofriments segueixen aquí martellejant-nos.
Què haig de fer jo per sentir-me bé?

A vegades, pensem que el decisiu és que canviïn les coses.

Esperem que vinguin coses bones

-que les persones ens tractin bé

-que tot vagi millor i respongui a les nostres necessitats.

Però amb el pas dels anys ens adonem que és impossible tanta ingenuïtat. I que no serveix de res.

La pregunta clau és aquesta: Per sentir-me millor ha de passar quelcom fora de mi o, justament, dintre de mi mateix?

Aquesta és la gran qüestió!

Per això, en començar l'any, són moltes les persones que es proposen viure de manera més sana i ordenada, cuidar més el seu cos, estar més en contacte amb la naturalesa. Ser més accessibles, més humans, més bones persones.

Altres han descobert que és la seva vida interior la que està deixada i descuidada.

I, amb veritable esforç, s'exerciten en tècniques d'interiorització i meditació, cercant la pau i la serenor.

Però la persona humana no pot créixer de manera harmoniosa i plena si falten dues experiències fonamentals.

La primera d'elles és l'amor.

Pot semblar un tòpic dir que la gent està malalta per falta d'amor i que el que

molts i moltes necessiten, urgentment, és sentir-se estimats, sentir-se estimades.

Però -em pregunto- realment és així? D'aquí la gran importància de les bones

amistats, de les bones relacions.

La segona experiència és el sentit, perquè no hi ha vida humana completa i satisfactòria si la persona no troba una motivació i una raó fonda per seguir vivint.

La fe cristiana no és cap recepta per trobar la felicitat. Ser creient no fa desaparèixer de la nostra vida

- ni els conflictes
- ni les contradiccions
- ni els desenganys
- ni els sofriments propis del ser humà

Però en el nucli de la fe cristiana hi ha una experiència bàsica que pot donar un sentit nou a tot.

Quina és aquesta experiència bàsica?

La podem formular així:

Jo sóc estimat no perquè sigui

- bo
  - sant
  - sense pecat
- sinó perquè estic habitat i sostingut per un Déu Sant que és amor insondable i gratuït.

Contra el que alguns i algunes puguin pensar i puguin dir, ser cristià no és creure que Déu existeix, sinó que Déu m'estima i m'estima incondicionalment tal com sóc i abans de què canviï en millor.

Aquesta és l'experiència fonamental de l'Esperit.

El baptisme de l'Esperit que ens recorda el relat evangèlic i que tant necessitem els creients d'avui.

El sentit, l'esperança, la vida sencera del creient neix i se sosté en la seguretat plena de saber-se i de sentir-se estimat per Déu.

Per tant:

- experiència del veritable amor
- i experiència del sentit de la vida.

El més sorprenent és que Jesús va veure, va sentir, va palpar, va comprendre que el Déu que Ell havia sentit i viscut no es comunicava per mitjà

- de rituals
  - de sacrificis
  - d'actes sagrats
  - de cerimònies d'altar
- etc. etc.

Jesús va haver de sentir això perquè a res d'això es va dedicar.

Què va fer Jesús?

Jesús va alleujar les penes.

Jesús va viure amb els pobres.

Jesús va guarir malalts.

Jesús va menjar amb tota mena de persones.

Jesús va parlar

- de la bondat
- del respecte

-del dret.

Amb altres paraules: Jesús va veure que a Déu no el trobem

-ni en els dogmes del teòlegs

-ni en els ritus dels capellans.

A Déu el trobem i el trobarem

-en la bondat

-i en la rectitud moral de les bones persones.

Trobar Déu no és una qüestió de coeficient intel·lectual.

Trobar Déu és una simple qüestió de bon cor.

Aquesta és la gran lliçó del Baptisme de Jesús.

La tenim ben clara i ben apresada, nosaltres, aquesta lliçó?

Doncs, practiquem-la! Exercim-la!